

»Når JEG er blevet ophøjet fra jorden, vil JEG drage alle til MIG« (Johs. 12,32)

Se Guds lam!

Disse ord, som Johannes Døberen sagde, har vi hørt mange gange – de er os altså velkendte – vi er fortrolige med dem – heri ligger en fare for, at de ikke mere siger os ret meget. Det er imidlertid uudtømmelige ord. Guds Ånd taler igennem dem og har altid noget nyt at sige – noget, der herliggør Herren og gør os mindre.

Det er i *Johannes-evangeliet*, disse ord står – altså i det evangelium, nogle af os har læst de sidste seks år morgen efter morgen og derfor sidder med en længsel efter atter at høre det.

Johs. 1,29

»Den næste dag ser han Jesus komme hen imod sig, og han siger: Se Guds lam, som bærer (borttager) verdens synd!«

At se Jesus *komme hen imod sig* – kan nogen tænke sig at se noget, der har større betydning – noget herligere – noget mere afgørende?

Hvis du mærker, at Jesus kommer hen til dig ved sin Ånd, flygt da ikke bort, som så mange gør, fordi de elsker Mørket mere end Lyset. Han kommer, fordi han opsøger dig.

Evangelisten beskriver ikke, hvad Johannes Døberen følte, da han ser Jesus komme hen imod sig.

Måske følte han sig gennemskuet, thi Jesus er det sande Lys, der oplyser ethvert menneske, altså også den største af kvindefødte. Hele hans liv lå badet i Lys, da Jesus kom hen imod ham, og Lyset blev stærkere for hvert skridt, Jesus kom nærmere. Hvis Johannes helst ville skjule noget, lod det sig ikke gøre.

Når Lyset, Sandheden kommer et menneske ind på livet, står mennesket i et valg, der afgør, om Mørket eller Lyset skal være hans domaine. Adam og Eva skjulte sig blandt havens træer, da de hørte, at Gud vandrede i haven – men Johannes skjulte sig ikke for Jesus, verdens Lys, der kom ham nærmere og nærmere.

Thi han så, at Jesus ikke kom hen imod ham for at dømme ham, men for at frelse ham.

Derfor sagde han: »Se Guds lam, der bærer verdens synd!«

Bærer

Da *Stalin* fik at vide, at *Kamenev* og *Sinonjev*, som han havde ladet arrestere for at få dem henrettet, ikke ville bekende, at de havde forbrudt sig, kaldte han forhørslederen til sig og sagde: »Hvor meget vejer Sovjet-Ruslands samlede industri?«

Forhørslederen så forlegent på ham og svarede så: »Den vejer mere, end nogen kan forestille sig!« Så sagde *Stalin*: »Kom så ikke oftere her og fortæl mig, at *Kamenev* og *Sinonjev* ikke vil gå til bekendelse!« Forhørslederen forstod straks, at han skulle anvende tortur – og det varede heller ikke længe, før de to mænd bekendte alt, skønt de intet havde gjort, og derefter blev henrettet.

Den samlede vægt af Sovjets industri var umåelig – og dog er den for intet at regne imod den samlede vægt af verdens synd. Ingen kan bære sin egen synd uden at gå til grunde under den. Hvor meget mindre kan nogen bære verdens synd.

Johannes Døberen var ikke, hvad vi forstår ved en stor synder. Han var snarest udadledig efter lovretfærdighedens krav – men da han så Jesus komme hen imod sig, så han sin egen syndighed som aldrig før – og han så, at i Jesu fuldkommenheds lys kunne han ikke bestå. Det oplever enhver, der kommer Jesus nær. Peter sagde: »Gå bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!«

Men Johannes så noget mere. Hans hjertes øjne blev opladte, og han så, at den mand, dette menneske, som kom hen imod ham, var Guds lam, der bærer og borttager verdens synd!

Hvordan han kunne se det, forklares os ikke. Det blev ham åbenbaret. Dette menneske, Jesus af Nazaret, var i stand til at bære den ufattelige vægt af verdens synd – villig til det – og villig til også at bære konsekvenserne deraf, d.v.s. gå ind under Guds samlede vrede over verdens samlede synd. Han tog Johannes' synd over sig; den var jo en del af verdens synd.

Guds vrede

er beskrevet og karakteriseret adskillige steder i Den hellige Skrift og fremkalder overalt rædsel. På Hans vredes dag, da Han udtømmer sin vredes og harmes skåle, fyldes jorden af lig; derfor omtales Hans vredes dag som det store blodbads dag (Esaj. 30,25). Da ryster Han folkene i undergangens sold og lader sin arm slå ned med frysende vrede, ædende lue, skybrud, skyllende regn og hagl. Da dåner menneskene af rædsel.

Alt dette ubeskrivelige var Jesus af Nazaret villig til og i stand til at bære.

Over dette menneske, der var Guds søn, udøste Gud sin retfærdige vredes straf i stedet for over os syndere. Guds vrede er altså ikke nogen hindring for

Hans kærlighed – tværtimod ser vi i Hans vrede hans udrukke hånd til frelse for enhver, der tror Hans Søn, den elskede.

Jesus er det offerlam, Gud bragte en gang for alle for verdens synd. Det var ikke verden, der forligte sig med Gud – men omvendt Gud, der forligte verden med sig ved at hengive sin Søn, den enbårne, i døden på et kors for hele verden. Hvor mange ofre, verden end havde bragt for at forlige sig med Gud, havde det aldrig strakt til, men med dette offer, der blev fuldbragt på Golgata, er synden sonet, skylden betalt og verden forligt med Gud.

Se

Den næste dag stod Johannes der igen med to af sine disciple. Da kom Jesus gående. Der står ikke, at han kom gående hen imod Johannes Døberen – men Johannes ser på ham (1,36). Han samler sin opmærksomhed om Ham alene.

Han havde flere gange bekendt, at han ikke kendte Ham af sig selv (1,31 og 33), og han havde omtalt Ham som »en, I ikke kender« (26). Han vidste altså, at Kristus er Guds hemmelighed (Kol. 2,2).

Han vidste også, at Guds hemmelighed kun bliver kendt, når Gud åbenbarer den. Menneskelige forklaringer strækker ikke til. Vi ved ikke, om Døberen bad til Gud om at få de rette ord, således som Paulus gjorde, når han skulle åbenbare evangeliets hemmelighed, Kristus, for mennesker. Men han så på Kristus og siger så med blikket fæstet på Ham: »Se Guds lam!«

Endnu færre ord end i går, da han også sagde: »...som bærer verdens synd.«

Men disse tre ord var kraft. De to disciple hørte, hvad han sagde, d.v.s. de hørte ikke blot ordene, men også deres mægtige indhold. Deres øren blev således opladt til at høre. Og deres øjne blev opladte til at se, at det menneske, der kom gående, var Guds lam.

Fra da af fulgte de Jesus. Han forblev Guds hemmelighed også for dem, thi i Ham er hele Guddommens fylde – og det bliver aldrig en overstået lektie, som vi nu udtømmende har lært.

Da de skulle dø, nogle af dem martyrdøden, så de klarere end nogensinde Jesus komme gående hen imod dem, og da så de sandelig, at Han er Guds lam, der bar al verdens synd og derefter tog sæde ved Majestætens højre på den trone, der aldrig vakler.

Ingen af os ønsker at se noget andet i vor sidste stund – lad os derfor altid van-

dre med blikket rettet imod Ham, så vi lærer Ham inderligere at kende – det er jo

det evige liv allerede nu!

Han er Guds søn!

Johannes Døberen er mere end en profet, og blandt kvindefødte er ingen større end han. Han var Elias, der skulle komme (Matt. 11,14), den engel, der skulle bane vejen for Jesus (Luk. 7,27-28). Ingen tåler sammenligning med ham.

Så meget mere bemærkelsesværdigt er det, at han åbent bekender, at han kendte ikke Jesus (Johs. 1,31 og 33). Det sagde denne mand, der var dybt inde i de hellige Skrifter og som havde sat hele sin eksistens ind på dette ene: at vise Gud lydig-hed.

Han var alt andet end en blødagtig mand, der levede for at nyde livet. Hans klæder var af kamelhår, hans spise var græshopper og vilde biers honning. Han havde trukket sig tilbage til ørkenerne for i ensomhed og streng askese at søge Israels Gud.

Der stod almindelig respekt om ham. I skarevis søgte Jerusalems indbyggere ud til ham for at lade sig døbe af ham. Han smigrede dem sandelig ikke, men lod dem forstå, at Gud kan man ikke løbe om hjørner med, thi Han dømmes enhver efter hans gerning. Bær derfor frugt, som er omvendelsen værdig!

En dag kom Jesus. I modsætning til Johannes spiste og drak Han, og Han var også bedre klædt end denne. Johannes mærkede med det samme, at her kom Han, der var større end han, og at han, Johannes, trængte til at blive døbt af Ham – men han kendte Ham ikke.

Det fortier han ikke, men vidner klart om, og denne bekendelse er en del af hans tjeneste, thi med den gør han det klart for enhver, at ingen kender Jesus af sig selv, og at intet er større end at kende Ham.

Hvis ikke Gud havde åbnet hans hjer-tes øjne, var han med al sin helhjertethed forblevet blind for, hvem Jesus er.

Da Jesus blev døbt af Johannes og steg op af vandet, så han Ånden dale ned over Ham som en due, og der lød en røst fra Himlene, som sagde: »Denne er min Søn,

den elskede; i Ham har Jeg velbehag« (Matt. 3,16-17), og da kunne Johannes vidne: »Han er Guds søn« (Johs. 1,34). Jesus er Marias søn, et menneske, og nu vidner han, der er mere end en profet, og siger: »Han er Guds søn!« Som Marias søn kommer han efter Johannes – som Guds søn er Han før Johannes, af evighed – født af Faderen forud for alt det skabte.

Som Marias søn hører han tiden til – som Guds søn er Han af evighed.

Han er Guds hemmelighed (Kol. 2,2). Hvor meget vi end grubler, kan tanken aldrig gribe Guds hemmelighed – men vi kan få lov til at kende Ham – lære ham at kende – vokse i kendskab til ham – jage efter at kende Ham.

Johannes Døberen forklarede ikke, hvad det vil sige: »Han er Guds søn!« Ordene er få, deres betydning udtømmelig.

Guds lam

Men endnu mere udtømmeligt er det, at Han, der er Guds søn, er Guds lam! Han er det offer, Gud bringer for verdens synd.

Som Guds søn har Han guddommelig magt over enhver sygdom – over naturkræfterne – over dæmonerne – over døden – men som Guds lam har Han en endnu herligere magt: magten til at bære verdens synd bort.

Menneskene ønsker mest det første, thi de har ikke blik for syndens gru og dens konsekvenser.

Selv Johannes Døberen havde svært ved at fastholde, at Jesus er Guds søn og Guds lam, thi Han greb jo ikke ind til fordel for sin fængslede forløber.

Han havde bekendt: »Jeg kendte Ham ikke!« og ved sit livs afslutning siger han i virkeligheden: »Og jeg har stadig svært ved at kende Ham!«

Den mindste i Himmeriget er større end han, siger vor Frelser (Matt. 11,11), thi den mindste i Himmeriget er født ovenfra af vand og Ånd og har del i den Ånd, der herliggør Jesus. Derfor »ser«

han, at Jesus er Guds søn og Guds lam, og »ser« også, at som Guds søn kunne Han kun frelse os, hvis Han tillige er Guds lam, der ofres i en blodig død for al vor synd.

Således er Han (jeg taler menneskeligt, men jeg håber ikke utilbørligt) som Guds søn »underordnet under«, at han tillige er Guds lam.

Denne underordnelse fuldbyrder Han i de ubeskrivelige timer på Golgatas kors, hvor Han som Guds søn og Guds lam fremstilles i blod som verdens Frelser og Herre.

Ingen kunne se, at Han er Guds søn. De håned ham og sagde: »Er han Guds søn, så lad ham stige ned af korset, så vil vi tro på ham.« Der var heller ingen, der da kunne se, at Han er Guds lam, der bærer verdens synd og Guds vrede.

Vi får lov til at »se« det, thi Jesus er opstået fra de døde, hvormed det krafteligt er godtgjort, at Han sandelig er Guds søn. Men som den opstandne viser Han os sine hænder og sin side – sårmærkerne er der til evig tid – Han er sandelig Guds lam, der sonede al vor synd, slettede al vor gæld og derfor fremstiller os for Gud som uadlelige, altså som sådanne, imod hvem Gud ikke har noget at indvende!

Skulle vi ønske, at Han i vort liv viste sig mere som Guds søn – skulle vi ønske, at Han greb synligt ind til vor fordel – så lad os huske, at Han som Guds søn og Guds lam bærer det guddommelige navn »JEG ER«.

Det siger os, at Han kender os, som kun Gud kender, og at Han i sin uafkortede visdom og kærlighed aldrig tøver et øjeblik med at gøre det, der tjener os dybest og bedst.

Skulle det være, at Han fortsat mest åbenbarer sig for dig som Guds lam, vær da stille for, om ikke det (trods alt, hvad der går dig imod) er det, du mest behøver.